

# DE REFORMATIE

WEEKBLAD TOT ONTWIKKELING VAN  
HET GEREFORMEERDE LEVEN

DIE UWE JEUGD VERNIEUWT ALS EENS ARENDS PSALM 103:5

Onder redactie van Prof. Dr F. J. J. Buijendijk, Dr K. Dijk, Prof. Dr V. Hepp, Drs C. Tazelaar en Dr B. Wielenga

Medewerker(s): Dr H. A. van Andel, Solo; Drs J. van Andel, 's-Gravenhage; Dr R. E. van Arkel, Utrecht; N. Baas, Amsterdam; Dr Henry Beets, Grand Rapids; Dr Joh. C. Breen, Amsterdam; Drs W. E. Engelkes, Harderwijk; Prof. Dr P. W. Grosbeide, Amsterdam; Prof. Dr T. Hoekstra, Kampen; Dr G. Keizer, Tiel; Dr B. A. Kuipers, Amsterdam; Dr J. G. Kunst, Arnhem; Dr G. R. Kuiper, Haarlem; Dr H. W. Laman, Assen; Dr C. Lindeboom, Amsterdam; Dr S. O. Los, 's-Gravenhage; Dr F. C. Megeler, Rotterdam; Dr J. C. de Moor, Utrecht; Dr J. C. Rullmann, Utrecht; Dr K. Schilder, Delft; Dr W. J. A. Schouten, Kampen; Dr J. Thijss, Meppel; Dr D. H. Th. Voellenhoven, 's-Gravenhage; Dr J. de Vries, Tilburg; Dr J. D. Wielenga, Hoofddorp; Mr J. A. de Wilde, 's-Gravenhage.

Adres der Redactie:

Prof. Dr V. HEPP, Van Breestraat 14, Amsterdam.

Drukkers-uitgevers:

OOSTERBAAN & LE COINTRE, Goes  
Tel. No. 58 — Postrekening No. 36000.

Abonnement: f1.25 per drie maanden bij vooruitbetaling.  
Voor 't Buitenland en Ned.-Indië f9.— per jaar.  
Advertentie: 35 cent per regel.

INHOUD: De Gereformeerde Student en de Antirevolutionaire Politiek. I. — Uit de Schrift. De toegerichte lamp (Psalm 133:17). — Kerkelijk Leven: Dwaling is dwaling; Schadelijke voorlichting; Confessioneel winst; Een voortgezette Synode; Wansinckelijke titel. — Uit het Politieke en Sociale Leven: Gen. resp. inst. II. — Krimiek. — Wijsbegeerte. In de school der wijsbegeerte. — Kuyper-bibliografie. — Literatuur en Kunst: Jorgen Falk Bonne II. — Perschoonw. — Boekbespreking. — Kerknieuws. — Advertentieën.

## DE GEREFORMEERDE STUDENT EN DE ANTIREVOLUTIONAIRE POLITIEK

I.

Een poosje geleden trad Mr S. de Vries uit den Haag in Amsterdam op met het onderwerp: „de Student en de Politiek“.

Ware het mij eenigszins mogelijk geweest, dan zou ik die lezing zeker hebben bijgewoond.

En wel verscheen er later een krantenverslag, maar dat muntte uit door korthed.

Als kwintessens van de rede werd daarin aangegeven: de noodzakelijkheid voor den Student om zich in de politiek in te werken.

Men kan zich voorstellen met welk een mengeling van humor en geestdrift deze rede moet zijn uitgesproken.

Wij meenen, dat het op het oogenblik evenzeer pas geeft om te schrijven over een ietwat beperkter onderwerp, maar dat daarmee toch ten minste verband houdt.

Richtte Mr de Vries zich tot den Student in het algemeen, wij hebben meer op het oog den Gereformeerden Student.

Voerde hij, naar ik meen, geen pleidooi voor eenige speciale politiek, ik wensch hier uiteraard verband te leggen tusschen den Gereformeerden Student en de Antirevolutionaire Politiek.

En ik doe dat, met het oog op vragen, welke in den laatsten tijd zijn gerezen en zelfs bedenkingen, welke geopperd zijn.

Er werd vaak een vergelijking gemaakt tusschen het heden en het verleden en dan kwam het heden er zeer ongunstig af.

En ook wij kunnen bij vergelijking tot geen andere konklusie komen.

Voor twintig, vijftig jaren, was er in de studentenwereld een uitslaand enthousiasme voor de antirevolutionaire politiek.

Tenminste aan de Vrije Universiteit.

Met Kampen ben ik in deze minder op de hoogte.

Toch mag ondersteld, dat ook daar de belangstelling niet gering was. Gaf Prof. Noordzij een groot deel van zijn tijd niet aan politiek? Vond hij geen steun bij Prof. Wielenga? Ook de andere hoogleraren hielden zich niet afzijdig. En hoewel de bemoeiing der hoogleraren op zichzelf nog geen afdoend bewijs levert voor de aktiviteit der studenten, zoo zou ik toch haast van de onderstelling durven uitgaan, dat de studenten niet werkeloos bleven.

In elk geval: in Amsterdam traden de studenten vooral bij de verkiezingen op met een élan, zooals dat alleen bij studenten gezocht kan worden.

Zij konden zich soms nauwelijks in bedwang houden.

Soms trok er weleens een de stoute schoenen aan om een verkiezingspeech met debat te houden en werd hij aangevallen o.m. door den secretaris der S. D. A. P., den heer Kuyfchhof, tegen wien hij zich manmoedig en met succes verweerde.

En vooral als 's avonds op de Pijpenmarkt de uitslag werd bekend gemaakt, vond men de studenten op het appél. Als er een kandidaat van rechts gekozen was, hieven ze een luid „Zij zullen het niet hebben“ aan, tot ergernis van de S. D. A. P.-ers. Aan dreigementen van alien kant stoorden ze zich niet. De S. D. A. P.-ers zongen hun „Internationale“. Daarbij bleef het. Tot handgemeenschap leidde het niet.

Dat waren mooie momenten in het studentenleven.

Met levendig verlangen werd er naar uitgezien. Vooral als werfagenten en polders van de lauwen telden ze mee onder de besten.

Ook theologen lazen „Ons Program“, „Ongehoof en Revolutie“, „Vrijmaking van den arbeid“ van Dr Sikkel en vele andere werken.

De Kamerverslagen werden door meer dan een als gespeld.

Stel daartegenover den huidige toestand.

Ik zal niet beweren, dat ik daarvan volledig op de hoogte ben.

Niet gaarne zou ik het heden te donker kleuren.

Maar hierover behoeft geen twijfel te bestaan: het is dat niet meer.

Het vroegere élan is er, de besten niet te na gesproken, over het geheel uit.

De politieke belangstelling is sterk gedaald.

Dit moet een oorzaak hebben.

En dan werpt de een een schuinschen blik naar de hoogleraren als zouden die zooal niet de voorname, dan toch de tweede of derde schuldigen zijn.

Een ander heeft een kwaad oog op de studenten, wier interesse van vitale belangen zou zijn afgeleid.

En hierna kunnen worden toegevoegd: oorzaken van meer algemeenen aard.

Trachten wij door onderzoek de wondeplek te vinden.

HEPP.

## UIT DE SCHRIFT.

### De toegerichte lamp.

Ik heb voor mijnen gezalfde een lamp toegericht. Ps. 133:17.

In het schemerdonker heilige van den tabernakel stond de gouden lichter. De rustige bleek vlammen van zijn zeven lampen vervulden de geheimzinnige ruimte met een zacht en mild schijnsel, met een mystieke twikkeling, die naglom op het blinkend goud van den zevenarmigen kandelaar, van het reukofferklaar en de tafel der toonbrooden.

Deze lichter van het genadeverbond was symbool van het goddelijk licht, waarmee de Heere inscheen in de duisternis van Zijn volk, om bestendig te geven verlichtende kennis en Zijne bondelingen te maken tot kinderen des lichts.

Zinnebeeldig zag dat weer op Christus, die komen zou als het Licht der wereld, in Wien de Vader Zijn belofte van den ouden dag zou vervullen: Ik heb voor mijn Gezalfde een lamp toegericht.

Deze schoone belofte gold in de eerste plaats Koning David, den gezalfde des Heeren; maar zij is eerst volle werkelijkheid geworden in den Messias, Davids groeten Zoon, op Wiens hoofd de gloriekroon eeuwig zou bloeien.

Nu is een lamp in de Schrift menigmaal het teken van den voortduur en welstand van een geslacht of familie. De naam is dan het licht, dat branden blijft, ook al worden de afzonderlijke lerenslampen gedoofd. Denk maar aan Job 18: „Het licht der goddeloozen zal uitgebluscht worden en de vonk zijns vuurs zal niet glinsteren. Het licht zal verduistern in zijn tent en zijne lamp zal over hem uitgebluscht worden“.

Sterft het geslacht, dan gaat de naam in duisternis onder en wordt vergeten.

Doch hier belooft de Heere, dat Hijzelf voor Davids geslacht de lamp zal toerichten, en verzorgen, haar in orde houden, van olie voorzien en brandende houden. Dat de naam van David niet uitgebluscht zal worden, maar dat er van dien naam nog in het verre nageslacht licht zal uitschijnen.

Hoe schoon is deze belofte vervuld in den Christus. Lees er Mattheus 1 maar op na, hoe de God aller genade met eigen hand de vaak onrustig flimmerende vlam van het Davidisch geslacht heeft beschermd, en telkens verschee olie gegoten heeft

in de oude lamp, totdat het Licht van den Christus opging in de stad Davids. Een Licht zoo groot, zoo schoon, gedaald van 's hemels troon.

Deze toegerichte Lamp blinkt niet met een mat schijnsel in de kleine ruimte van een aardsch heilgdom, maar zij staat als een Vuurbaak in de levensbranding.

Donker en koud is het op de bewogen zee des levens. Nachten dalen, hooge wafren komen. De stormwind loeit.

Geen kompas wijst uw arme ziel in haar nood naar de veilige reede der eenwigheid.

Menschen tooveren aan verre kinnen met fantastisch schijnsel; gelukssteden en schoone havens liggen daar als wenkende beloften. Maar wee den dwazen mensch, die er den steven heenwendt. Het zijn bedriegelijke vuursprankels, die uitdooven; dwaallichten op een rots, die uw schip doen stranden op de klippen.

De fakkel der verlichting, het stralend schijnsel der schoonheid, het flimmerend licht van een eigenwilligen godsdienst, — wee u, zoo gij er heil van verwacht!

Alleen bij de haven der verlossing staat de vierbaak, de lamp door God toegericht, die schijnt over verre zeeën, en dreigende diepten vol doodelijk donker. Zoek toch, o zondaar, — zoo predikt het evangelie — dat licht, die eeuwige Godslamp, opdat ge behouden wordt.

Hoe rijk is de troost dezer belofte voor wie geleerd hebben bij het Licht dezer Lamp het helle-duister en het doodsdonker te ontvlieden. Steeds meer zullen zij bij dat heldere licht hun onreine zonden zien, en aanbidden de liefde Gods, die deze Lamp liet stralen op hun pad.

Bij dezen hemelschen lichter wordt de schat van het Woord hun rijker; zij vergaderen met verlichte oogen meerdere kennis aangaande elken weg en alle werk Gods.

Zelfs in den hemel zal deze toegerichte Lamp haar glans niet dooven.

Zijn er niet zeven vurige lampen voor den troon van God en van het Lam?

Daarom profeteert deze oude, rijke belofte ook van de eeuwige stad, die zon noch maan behoeft, want het Lam zelf is haar kaars, de lichtende lamp, door Gods liefde toegericht.

F. C. M.

## KERKELIJK LEVEN.

### Dwaling is dwaling.

Er bestaat geen reden voor het te verbergen, dat wij met leedwezen onderstaand schrijven van Dr Engelkes ontvangen hebben.

Er klinkt niet die toon van beslistheid in, die wij van hem als medewerker aan ons blad gewend zijn.

Tot goed verstand zij hier al dadelijk opgemerkt, dat Dr Engelkes voor zijn stuk geen plaats vraagt, omdat hij medewerker is.

Anders zou de redactie eerst hebben moeten overwegen, of het wel raadzaam mag geacht het op te nemen.

Maar hij zond het in als privaat persoon.

Gelijk ieder lezer het recht er toe heeft.

Dat hij door andere artikelen medewerkt, is hier iets bijkomstigs.

Waar ik er nu een tegenstander van ben om kritiek te onderdrukken, mis die in den goeden vorm geoefend wordt, achtte ik het het profijtelijkst aan zijn missieve ruimte te geven.

Met des te geruster hart doe ik het, wijl ik een sterke hoop voed, dat Dr Engelkes straks zal verklaren geheel met mij accoord te gaan.

Ziehier dan zijn schrijven:

Zeer geachte Redactie,  
Mag ik een enkele opmerking maken naar aanleiding van het artikel „Onder valsche vlag“ in „De Reformatie“ van 30 Nov. j.l.?

Prof. Hepp spreekt in dat artikel zijn verwondering uit over het feit, dat Prof. Cramer zich